

Lønningerne forhøjede, thi det er en bekendt Sag, at der sjældent eller aldrig — kan jeg gerne sige — er noget i Vejen for at faae udvirket en Understøttelse til Bestillingsmænd, skønt de ikke ere egentlig pensionsberettigede. I de mange Aar, jeg har været Minister, mindes jeg ikke noget Tilfælde, hvor man har undslaaet sig herved. Det er, om jeg saa maa udtrykke mig, blevet Praksis, at ikke-pensionsberettigede Bestillingsmænd alligevel paa Finansloven faae en Understøttelse, som omtrentliggen svarer til Pension, naturligvis under den Forudsætning, at de ere trængende; det er vel det Punkt, som det i Særdeleshed kommer an paa. Altsaa, en faktisk Afgang til at faae en Understøttelse, der paa det nærmeste vil svare til en Pension, have disse Mennesker alligevel, og nogen væsentlig Forbedring i deres Aar derved, at de faae løvbestemt Afgang til Pension i Stedet for denne i Praksis grundede Afgang til Understøttelse, tror jeg ikke, der vil vindes. Hvis man vil gøre noget for disse Mennesker, tror jeg snarere, at man skulde forøge deres Løn. I øvrigt skal jeg bemærke, at det jo hidtil ikke har vist sig vanskeligt at faa Jolk, der paa de tilbudte Billaar ville overtage disse Stillinge. Der er en overordenlig stor Konkurrence, naar disse Pladser ere ledige, og at nogen skulde forlade dem for at vælge andre Stillinge, har Erfaringen ikke vist. Men det er jo for øvrigt noget, man ikke godt kan gardere sig imod, thi det vil jo altid kunne hænde, at en Mand ved tilfældige Omstændigheder kan faae noget bedre, end han har, og man kan saa ikke fortænke ham i, at han forlader den Stilling, han i Djebliffet har. Jeg kan altsaa kun sige, at hvis man vil indlade sig paa disse Forsøg paa at udvirke større Lønninger, skal jeg i og for sig ikke have noget derimod, men det, som jeg har noget imod, er, at man fastholder Ansættelsen herom saaledes, at derved kunde bevirkes, at nærværende Lovforslag ikke kom ud, fordi man har sat disse Lønningbestemmelser ind paa det.

Carstensen: Jeg indrømmer fuldstændig den ærede Minister, at det i faktisk Henseende ikke har den ringeste Betydning, om der staar Hestekraft eller ikke. Jeg har udtrykkelig fremhævet, at de 15 Fods Ildpaavirkningsflade er en god Maalestof for det Arbejde, der udføres ved Redelestershuet; men paa den anden Side kan jeg ikke gøre mig rigtig fortrolig med denne Brug af Ordet Hestekraft, skønt Ministeren finder, at man allerede i nogen Tid har brugt og kunde

særdeles vel bruge Ordet Hestekraft uden Hensyn til Ordets almindelige Betydning. Hestekraft er Udtrykket for et mekanisk Arbejde; her bliver det Udtrykket for en af de Faktorer, der medvirke til at producere dette mekaniske Arbejde. Det er altsaa vildledende for Forstaaelsen; og derfor synes jeg, at det er Synd at bruge det, naar man kan gaa den ganske simple Vej, som man er gaaet i Østerrig ved en Lov, der svarer fuldstændig til vor, nemlig Loven af 7de Juli 1871, og hvori Taksten fastsættes efter Ildpaavirkningsfladen, uden Betegnelsen Hestekraft og med paafølgende Takstberegning. Det er ganske simpelt; man kommer ikke med et Ord, som faar en gal Betydning.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg vil kun bemærke, at det forekommer mig, at det ikke har stor Betydning at blive af med Udtrykket „Hestekraft“ i denne Lov, der jo kun slutter sig som et meget ubetydeligt Led til den øvrige Massinlovgivning, naar man ikke ellers i denne kan blive af med det nævnte Udtryk.

B. Linn: Jeg vil tillade mig at bemærke, at jeg naturligvis lægger stor Vægt paa, at der bliver indført Pensionsberettigelse for disse Assistenten, men at jeg ogsaa vil sætte stor Pris paa, at man forhøjer deres Lønning. Nu, da den højtærede Justitsminister har oplyst, at det er en Tradition, ja næsten en fastslaaet Regel, at en Understøttelse vil opnaas gennem Finansloven, naar vedkommende falder bort, og hans efterladte ere i trængende Omstændigheder, eller naar vedkommende Bestillingsmand gaar af og er i trængende Omstændigheder, vil det naturligvis være en Betryggelse for de vedkommende at vide noget saadant; imidlertid, mere betryggende, vilde det dog være, hvis de havde en retslig Adkomst til at faa en Pension, og jeg antager at de vilde sætte megen Pris paa, at Forholdet blev saadant. Men jeg vil som sagt lægge overordenlig stor Vægt paa, om man inden for bestedne Grænser kunde forøge deres Lønninger. Med Hensyn til den Frygt, som den højtærede Minister nærede for, at Sagen i saa Fald maaske ikke lod sig føre igennem Folketinget, selv om Landstinget ønskede at stille sig velvillig dertil, vil jeg bemærke, at det forekommer mig, at man i Loven om Statsbanedriftens Ordning, der blev vedtagen i Fjor, har et godt Præcedens for, at Folketinget stiller sig paa et noget andet Grundlag nu end paa den Tid, da Loven af 12te April 1889 blev vedtagen, idet det i den af mig nævnte Lov om Statsbanedriftens Ordning har stillet sig ganske over-